

РЕШЕНИЕ

№ 9601

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **360** по описа за **2026** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите, във връзка с чл. 213а, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба подадена от полицейски орган – Г. Б. Б. – полицейски инспектор при 06 – РУП – СДВР, чрез юрк. Г., срещу решение № 3230/25.08.2025г. по адм.дело № 8247/2025г. на СРС, 110 състав, с което е отменена издадена от касатора Заповед за задържане на лице с рег.№ 230зз-463/27.05.2025г.

Касаторът поддържа, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Поддържа, че изводите на СРС за немотивираност на акта са необосновани, като в тази връзка изтъква, че в заповедта е формулирана правната квалификация на деянието, както и осъщественото от задържаното лице поведение, което е дало основание на полицейския орган да наложи мярката по чл.72 от ЗМВР. В тази връзка поддържа, че изводите на СРС за невъзможност на лицето да разбере причините за задържането, респективно за нарушаване на правата му, са необосновани. Поддържа, че наличието на законовите предпоставки за задържане на лицето категорично се доказват от представените писмени доказателства. Полицейският орган законосъобразно е осъществил законовите си правомощия, с оглед на което и заповедта е издадена в съответствие с практиката по приложение на чл. 5, § 1 КЗПЧОС. По подробно изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение, като издадената заповед за задържане бъде потвърдена като законосъобразна.

Касационната страна – Гради С. Г., чрез своя пълномощник адв. П. оспорва жалбата. Прокурорът от С. градска прокуратура изразява становище, че решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, V касационен състав, след анализ и оценка на събраните в доказателства, във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Производството пред СРС е образувано по редовна и допустима жалба на Гради С. Г., против Заповед за задържане на лице с рег.№ 230зз-463, издадена на 27.05.2025г., в 21:50 часа от полицейски инспектор при 06 – РУП – СДВР, с която Г. е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 06 РУ – СДВР.

Оспорената заповед е издадена на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#), като от фактическа страна задържането по [чл. 72, ал. 1 ЗМВР](#) е обосновано по следния начин: "чл. 131, ал.1, т.12 (причиняване на телесна повреда по хулигански подбуди) от НК". Посочено е в заповедта, че задържаното лице е освободено на 28.05.2025г., в 11:35 часа.

Пред СРС са приети като писмени доказателства – сведение от А. А. Й. от 27.05.2025г., в което е посочил, че около 19 часа, след конфликт, съседът му Гради Г. го ударил с юмрук по главата и го ритнал два пъти. Приложено е и писмено сведение от неговата съпруга Нелимира М. Й., която потвърждава, че е била свидетел на инцидента.

Видно е от представения протокол за обиск на лице от 27.05.2025г., че след задържането му на Гради Г. е бил извършен личен обиск, като са описани намерените у него вещи, същият е подписал и декларация за правата на задържано лице. Към преписката са приложени още и писмени сведения дадени от Гради Г. и жената, с която живее във фактическо съжителство – А. С. Г., които сведения са от 28.05.2025г., и с които те отричат Г. да е удрял или бил съседа Й..

Представени са и разписка за върнати вещи от 28.05.2025г., извлечение от книгата за задържани лица на 06 РУ – СДВР. Представен е амбулаторен лист за извършен преглед в КДБ/СО – Спешен кабинет по неврохирургия в УМБАЛСМ Н. И. Пирогов, на А. Й.. Прегледът е извършен на 28.05.2025г. в 13:51 часа, като е отразено обективно състояние – локален статус – контузио регио окципиталис декс. капитис. Представено е и съдебномедицинско удостоверение, издадено на 29.05.2025г., в 13:00 часа от д-р А. Х., специалист по съдебна медицина, в което е отразено, че при прегледа на А. Й. не се установяват видими травматични увреждания.

С обжалваното решение СРС е отменил издадената заповед като е приел, че е незаконосъобразна. От правна страна съдът е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в същата е посочено като правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, но липсва фактическа обосновка на предприетата намеса в правната сфера на жалбоподателя. Отделно от това процесната ПАМ е наложена в противоречие с целта на закона и принципа на съразмерност по чл.6 от АПК, тъй като не се установяват обстоятелства налагащи задържането на Г. по повод инцидента с неговия съсед. Настоящият касационен състав приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Заповедта за задържане на лице е издадена на правно основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, според която норма полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Упражняването на правомощието по чл. 72 ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени, при наличие на нормативно установените фактически предпоставки, да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно извършваната от съда проверка при оспорване на заповед, издадена на основание чл. 72, ал. 1 ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е

разполагал с дискреционна власт и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл. 146 АПК.

Правилен и законосъобразен е изводът на СРС, че оспорената заповед за задържане на лице е издадена в нарушение на нормативните изисквания за съдържанието на акта, доколкото не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Съгласно чл. 74, ал. 1 ЗМВР за лицата по чл. 72, ал. 1 се издава писмена заповед за задържане, а според чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР заповедта следва да съдържа фактическите и правни основания за задържането. За да е мотивиран от фактическа страна актът, издаден на това основание, следва да съдържа посочване на фактите, сочещи на данни, че лицето е извършило престъпление. Данните по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е достатъчно да са такива, че от тях да може да се направи предположение за това лицето да е съпричастно към престъпление. В заповедта за прилагане на мярката данните, послужили като основание за задържането, следва да са посочени точно, конкретно и ясно. Това е необходимо за обосноваване упражненото от органа правомощие в рамките на предоставената му дискреционна власт, както и за осигуряване на възможност на адресата на акта да защити правата си. В разглеждания случай действително в заповедта е посочено правното основание за постановяване на задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, но от фактическа страна обжалваният акт не е обоснован с наличие на данни за извършено от жалбоподателя престъпление. Даденото словесно описание и посочването на правна норма не съответства на изискването в заповедта за задържане да са посочени осъществилите се факти, които са обосנוвали необходимостта от прилагане на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, за да извърши съдът служебно дължимата преценка за наличие на данни за извършено от задържаното лице престъпление като материалноправно основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за законността на задържането. В акта по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР следва да са описани конкретни фактически обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза. В този смисъл не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането. В оспорената заповед липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на съществуването на обосновано подозрение за извършване на конкретно престъпление от жалбоподателя. В случая задържането е осъществено след като конфликтът е бил прекратен преди няколко часа. Г. е задържан в дома си, с оглед на което полицейският орган е бил длъжен в заповедта за задържане ясно и конкретно да посочи въз основа на кои обстоятелства пристъпва към задържането на лицето, с оглед и възражението на Г., че той не е извършил никакво противоправно деяние.

В тази връзка правилен и законосъобразен е изводът на СРС, че процесната заповед не отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, което е основание по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК за отмяна на оспорения административен акт като незаконосъобразен.

Правилен е и изводът на СРС, че оспореният акт не съответства на целите на закона. Съгласно чл. 4, ал. 2, вр. чл. 6, ал. 2 АПК административните актове се издават за целите, установени от закона, като не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се издават. Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по см. на чл. 22 ЗАНН, според която норма принудителните административни мерки имат за цел предотвратяване или преустановяване извършването на нарушения, както и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от

тях. Във връзка с горното при прилагане на мерките по чл. 72, ал. 1 ЗМВР полицейските органи следва да съобразят и необходимостта от тяхното налагане за всеки конкретен случай. С оглед правната природа и характера на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, целта на принудителната административна мярка, обективизирана в заповедта за задържане е преустановителна и предотвратяваща. В случая няма спор, че около 19 часа е имало конфликт между съседите Й. и Г.. Последният обаче е задържан няколко часа след това – когато е бил в дома си, без наличие на данни за непосредствена агресия или конфликт, който е налагало да бъде преустановен със задържането на Г.. Не се установяват данни да е имало и стресова ситуация и внезапни последици за здравето на подалия сигнала А. Й., който е бил прегледан от лекар на следващия ден – 28.05.2025г., а удостоверението от специалист по съдебна медицина е издадено на 29.05.2025г., като е отразено, че няма „видими травматични увреждания“. В тази връзка е правилен изводът на СРС, че издаването на Заповед за задържане на лице с рег.№ 230зз-463/27.05.2025г., не се обосновава от постигане на заложените в закона цели.

Предвид горното, настоящият състав при извършената проверка по чл.218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо, постановено без да са допуснати нарушения на закона и съществено нарушение на процесуални правила. Не са налице касационните основания по чл. 348 от НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно, на основание чл. 221 ал. 2 от АПК.

При този изход на спора, право на разноски за касационното производство има касационната страна на основание чл.143, ал.3 АПК. Претендира сумата от 750 лева – платено адвокатско възнаграждение съгласно приложения Договор 795059 за правна защита и съдействие от 31.10.2025г. Касаторът релевира възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно, с оглед фактическата и правна сложност на делото, извършените процесуални действия по него и посочения размер в чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Сумата следва да бъде присъдена при съобразяване на чл.11, ал.2, вр. чл.12 от Закон за въвеждане на еврото в Р. България – 383,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, Пети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3230/25.08.2025г. постановено по адм.дело № 8247/2025г. на СРС, 110 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Гради С. Г. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.143, ал.3 АПК, сумата от 383,47 евро (левава равностойност 750 лв.) – съдебни разноски за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.